

[Knud Kristensen.]

Misforstaaelse skal være, har vi nævnt dem og ogsaa benyttet Ordet „Selvfølge“, fordi det er en Selvfølge.

Saa er der en anden Ting, som jeg ogsaa gerne vil have Lov til at citere ganske kort.

„Flertallet ønsker heller ikke at ramme de Tilfælde, hvor en Person gaar Glip af et Arbejde, fordi en Sammenslutning af Personer, det være sig nu f. Eks. af religiøs eller af filantropisk Natur, giver hverandre en indbyrdes Fortrinsret.“

Nej, det ønsker vi ikke. Jeg forstod det ærede Medlem Hr. P. Munch saadan, at det var ham ogsaa ganske ufatteligt, hvad man mente dermed. Jeg synes, det er saa jævnt og ligetil. Vi kunde ogsaa godt have tilføjet: eller af Familiegrunde. Hvis en Mand f. Eks. hellere vil handle med sin Familie for at støtte og hjælpe den, er der ingen, der vil opfatte det som Forfølgelse overfor andre, og hvis man i en Forening af religiøs eller filantropisk Natur hellere vil arbejde eller staa i Forretningsforbindelse med dem, som er af samme Opfattelse paa disse Omraader som dens Medlemmer, og derigennem vil støtte og hjælpe hinanden, er der selvfølgelig ingen, der kunde finde paa at sige, at det var Forfølgelse. Nej, men naar det derimod fremgaar, at disse Handlinger ganske utvivlsomt er Led i en Bestræbelse efter at knægte andre og søge at hindre dem i at komme ind i Erhverv, er det, der bliver Tale om Forfølgelse og Boykotning. Jeg kan sige for mit Vedkommende, at jeg har ikke lagt stor Vægt paa, at disse Bemærkninger kom med i Betænkningen, fordi jeg ogsaa fandt, at det var selvfølgelig, men vi har altsaa taget dem med, for at der her heller ingen Tvivl skulde være.

Jeg tror i det hele taget, at naar ellers saa forstandige Medlemmer som det ærede Medlem Hr. C. C. Heilesen og det ærede Medlem Hr. P. Munch ikke kan forstaa dette, er det, fordi de tror, der er noget Djævelskab deri, de ikke rigtig kan finde ud af, og da det alligevel maa være der, maa det være skjult, eller ogsaa skyldes det, at de ærede Medlemmer befinder sig til daglig og i Almindelighed oppe i de mere videnskabelige Højder og behandler teoretiske Spørgsmaal saadan, at de efterhaanden mere og mere mister Evnen til at forstaa almindelige Menneskers jævne Tale om dagligdags Ting. Thi hvis de forstod den og vilde sætte sig ned ved Siden af dem og læse lige ud, tror jeg, at de ærede Medlemmer meget godt vilde forstaa det. I alt Fald tror jeg, at det store Flertal af den danske Befolkning meget vel kan forstaa, hvad denne

Lov betyder, og hvad den tilsigter. Jeg haaber ogsaa, at danske Dommere er saa fornuftige, at de kan forstaa det. Jeg skal med disse Ord atter anbefale Flertallets Ændringsforslag.

Hans Nielsen: Jeg vil gerne gøre et Par Bemærkninger til den højtærede Justitsminister, der desværre ikke er til Stede, da det efter min Mening er mere frugtbringende at tale med ham om dette Spørgsmaal end med den ærede Ordfører. Jeg maa jo indrømme, at den højtærede Minister i Gaar fremsatte forskellige Udtalelser, som jeg var tilfreds med, men paa den anden Side kom han ogsaa med Udtalelser, som jeg maa tage Afstand fra. Desværre foreligger Fortrykket af Justitsministerens Udtalelser ikke i dette Øjeblik, der foreligger kun Begyndelsen af Talen, og den indeholder ikke Oplysninger om de Ting, der interesserer mig. Men paa et bestemt Punkt i Justitsministerens Udtalelser havde jeg Indtryk af, at han i og for sig godt kunde tænke sig, at den § 258, han har i sin Straffelov, kunde fyldestgøre det Formaal, som denne Lov omhandler. Det skal jeg dog lade ligge, det er muligt, at Ministeren er til Stede ved tredje Behandling, og saa kan vi jo drøfte det nærmere.

Den højtærede Minister fortolkede det foreliggende Lovforslag paa en anden Maade end den ærede Ordfører og det ærede Medlem Hr. Henriksen og naturligvis ogsaa paa en anden Maade, end det ærede Medlem Hr. Axel Dam gjorde det, idet han fortolkede „uberettiget“ som retsstridig i videste Betydning. Men deraf vil ærede Medlemmer allerede se, at man er inde paa det fuldstændig uberegnelige. Thi hvad er „retsstridig i videste Betydning“? Ministeren nævnte forskellige Ting, der nærmere skulde illustrere det, men det var dog, i alt Fald for mine Øren, ikke saa tydeligt, at man kunde danne sig et klart Overblik over, hvor langt Ministeren var ude med dette „i videste Betydning“. Det er selvfølgelig af den allerstørste Interesse for de Mennesker, der eventuelt skal dømmes efter denne Lov, hvor vidt dette Udtryk rækker.

Derimod fremsatte Ministeren, saa vidt jeg hørte det, den bestemte Udtalelse, at Stridsspørgsmaal mellem Fagforeninger og Arbejdsgivere hørte hjemme for den faste Voldgiftsret og altsaa ikke blev berørt af denne Lov. Der foreligger, som sagt, ikke noget Fortryk, og derfor er det muligt, at mit Øre ikke har hørt ganske klart, hvad Ministeren sagde; men foreløbig mener jeg, at Ministeren har fremsat denne Udtalelse,